

Sygn. akt V K 299/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 9 czerwca 2015 r.

Sąd Rejonowy dla Warszawy Śródmieścia w Warszawie V Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący SSR Anna Tyszkiewicz

Protokolant Joanna Urbaniak

w obecności Prokuratorów Prokuratury Rejonowej W.: Anny Zalewskiej, Agaty Lamczak

po rozpoznaniu w dniach 6.11.2014 r., 11.12.2014 r., 3.06.2015 r. sprawy

G. J. (1) urodz. (...) w W.,

syna S. i L. z d. W.,

oskarżonego o to, że: I. w dniu 6 kwietnia 2014 roku w W. na ul. (...) nie zastosował się do ciężącego na nim zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych, orzeczonego przez Sąd Rejonowy (...) wyrokiem o sygnaturze (...) obowiązującego od dnia 27.08.2012 r. do dnia 27.08.2014 r. w ten sposób, że kierował samochodem marki R. (...) nr rej. (...) w ruchu drogowym,

tj. o czyn z art. 244 kk

II. w dniu 23 czerwca 2014 r. w W., na ul. (...), na wysokości Mostu (...) umyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym określone w art. 45 ust. 1 Ustawy Prawo o Ruchu Drogowym w ten sposób, że znajdując się pod wpływem środka odurzającego w postaci amfetaminy kierował w ruchu lądowym samochodem m-ki R. (...) o nr rej. (...) i jednocześnie dokonując tego czynu nie zastosował się do ciężącego na nim zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym orzeczonego przez Sąd Rejonowy (...) wyrokiem o sygn. (...), uprawomocnionego w dniu 11.01.2012 r., obowiązującego od 27.08.2012 r. do 27.08.2014 r.,

tj. o czyn z art. 178a § 1 i 4 kk

ORZEKA

I. W ramach zarzuconego oskarżonemu G. J. (1) w pkt. I czynu uznaje go za winnego tego, iż w dniu 6 kwietnia 2014 r. w W. przy ul. (...) kierował pojazdem mechanicznym marki R. (...) o nr rej. (...), nie stosując się tym samym do orzeczonego wobec niego przez Sąd Rejonowy (...) w W. (...) wyrokiem z dnia 3 stycznia 2012 r. – sygn. akt (...) – zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres dwóch lat, co stanowi występki z art. 244 kk i za to, na mocy art. 244 kk skazuje go na karę 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności.

II. W ramach zarzuconego oskarżonemu G. J. (1) w pkt. II czynu uznaje go za winnego tego, iż w dniu 23 czerwca 2014 r. w W. przy ul. (...) w okolicach Mostu (...) umyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym określone w art. 45 ust. 1 ustawy Prawo o ruchu drogowym w ten sposób, że znajdując się pod wpływem środka odurzającego w postaci amfetaminy kierował pojazdem marki R. (...) o nr rej. (...) po drodze publicznej, jednocześnie czynu tego dopuścił się w okresie obowiązywania zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych orzeczonego w związku ze skazaniem za przestępstwo na mocy prawomocnego wyroku Sądu Rejonowego (...) w W. (...) z dnia 3 stycznia 2012 r. – sygn. akt (...), co stanowi występki z art. 178 a § 1 i 4 kk i za to, na mocy art. 178 a § 4 kk skazuje go na karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności.

III. Na mocy art. 85 kk, art. 86 § 1 kk łączy wymierzone oskarżonemu w pkt. I i II kary pozbawienia wolności i wymierza mu jedną karę łączną 3 (trzech) lat pozbawienia wolności.

IV. Na mocy art. 63 § 1 kk zalicza oskarżonemu na poczet wymierzonej mu w pkt. III kary łącznej pozbawienia wolności okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie, tj. dzień 6 kwietnia 2014 r. oraz dzień 23 czerwca 2014 r.

V. Na mocy art. 42 § 2 kk w zw. z art. 43 § 1 kk orzeka wobec oskarżonego środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 8 (ośmiu) lat.

VI. Na mocy art. 43 § 3 kk zobowiązuje oskarżonego do zwrotu dokumentu uprawniającego do prowadzenia pojazdów – w przypadku posiadania takiego dokumentu.

VII. Na mocy art. 50 kk orzeka wobec oskarżonego środek karny w postaci podania wyroku do publicznej wiadomości – poprzez zamieszczenie go na stronie internetowej Komendy Stołecznej Policji w W. na okres 1 (jednego) roku.

VIII. Zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adwokata P. P. kwotę 756 (siedmiuset pięćdziesięciu sześciu) złotych, którą powiększa o należną stawkę podatku od towarów i usług tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu.

IX. Zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe w części – w kwocie 400 (czterystu) złotych tytułem opłaty, w pozostałym zakresie zwalnia oskarżonego od uiszczenia kosztów i obciąża nimi Skarb Państwa.

Sygn. akt V K 299/14

UZASADNIENIE

Na podstawie całokształtu okoliczności ujawnionych w toku rozprawy głównej Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 6 kwietnia 2014 r. około godziny 9:00 G. J. (1)jechał samochodem marki R. (...)o nr rejestracyjnym (...)ulicą (...)w W.. Był trzeźwy. W tym czasie służbę patrolową w patrolu pieszym pełnili umundurowani funkcjonariusze Policji w osobach Ł. S.i M. S.. Wobec tego, iż G. J. (1)wykonał nieprawidłowy manewr skrętu – nie stosując się do podwójnej linii ciągłej, funkcjonariusze postanowili go zatrzymać do kontroli. G. J. (1)oświadczył, że nie posiada przy sobie żadnych dokumentów. Funkcjonariusz Ł. S.ujawnił jednak w portfelu mężczyzny dowód osobisty i dokumenty pojazdu. Za popełnione wykroczenie z art. 65 § 2 kw mężczyzna został ukarany mandatem w wysokości 200 złotych. W wyniku sprawdzenia w systemie funkcjonariusze ustalili, iż wobec G. J. (1)orzeczono zakaz prowadzenia pojazdów. W tym stanie rzeczy funkcjonariusze dokonali zatrzymania G. J. (1)i przewieźli go do Komendy Rejonowej Policji przy ul. (...)w W..

Prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego (...)w W.z dnia 3 stycznia 2012 r. (sygn. akt (...)) G. J. (1)został skazany za przestępstwo z art. 178a § 1 kk na karę 10 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 4 lat próby. Ponadto w wyroku tym Sąd orzekł wobec niego środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 2 lat. W wyroku Sąd zobowiązał G. J. (1)do zwrotu dokumentu uprawniającego do prowadzenia pojazdów – pod warunkiem jego posiadania. Oskarżony obecny był na rozprawie, w tym podczas ogłoszenia wyroku. Wyrok ten uprawomocnił się z dniem 11 stycznia 2012 r.

W okresie od dnia 3 lutego 2012 r. do dnia 21 grudnia 2012 r. G. J. (1) był pozbawiony wolności.

W dniu 30 kwietnia 2012 r. G. J. (1)skierował do Delegatury Biura Administracji i Spraw Obywatelskich Urzędu (...)w Dzielnicy (...) pisemne oświadczenie, że zgubił prawo jazdy – pismo nadał za pośrednictwem administracji Aresztu Śledczego w W.G..

W nocy z 22 na 23 czerwca 2014 r. w W., około godz. 2:00, w okolicach Mostu (...)przy ul. (...)pełniący służbę funkcjonariusze Policji w osobach S. S. (2)i J. R.zatrzymali do kontroli pojazd marki R. (...)o nr rej. (...), którym

kierował G. J. (1). Mężczyzna był trzeźwy. W czasie kontroli oświadczył, że nie posiada uprawnień do kierowania pojazdami mechanicznymi. Funkcjonariusze zweryfikowali oświadczenie w systemie i potwierdzili. Ustalili nadto, że G. J. (1) w przeszłości miał związek z narkotykami, dlatego też postanowili zatrzymać mężczyznę i przeszukać pojazd oraz zbadać mocz zatrzymanego na ewentualną zawartość środków odurzających. G. J. (1) został przewieziony do Szpitala (...) przy Al. (...) w W., gdzie oddał mocz. Próbkę przyjęto do badań o godz. 5:50. Po analizie uzyskano wynik dodatni ze wskazaniem na amfetaminę. W związku z pozyskanym wynikiem G. J. (1) został przewieziony do szpitala przy ul. (...) w W. celem pobrania jego krwi do badań. Krew zatrzymanego została pobrana o godz. 8:55. Przeprowadzone w Zakładzie (...) badanie krwi G. J. (1) wykazało w niej obecność amfetaminy w stężeniu 144,72 ng/ml.

Stan psychiczny G. J. (1) nie budził żadnych wątpliwości.

G. J. (1) był wielokrotnie karany, w tym za przestępstwo z art. 178a § 1 kk i za przestępstwa z art. 244 kk.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie protokołu zatrzymania osoby (k.2), protokołu przeszukania osoby (k.4-5), protokołu użycia alkometru (k.6), świadectwa wzorcowania (k.7), karty karnej (k.23-25, k.79-81, k.161-163), odpisu wyroku z informacją o odbywaniu kary (k. 76-77, k.83, k.86-87), dokumentacji z akt Sądu Rejonowego (...) sygn. (...) (k.112-114, k.132-135, k.202-204), opinii sądowno-psychiatrycznej (k.140-142), informacji CZSW o okresach pozbawienia wolności (k.154-157), nadto z akt o d. sygn. (...): protokołu zatrzymania osoby (k.2), protokołu użycia alkometru (k.4), protokołu przeszukania osoby (k.5-6), protokołu przeszukania samochodu (k.7-8), zlecenia badania lekarskiego (k.11, k.13), wyników badań (k.12), protokołu przeszukania mieszkania (k.16-17), karty karnej (k.27-29), odpisów wyroków (k.39, k.54, k.56-57, k.59), opinii z zakresu badań chemicznych (k.40-45), protokołu pobrania krwi (k.46), sprawozdania z analiz (k.47), nadto na podstawie zeznań świadków: Ł. S. (k.8-9, k.118), S. S. (2) (k.118 verte-119, z akt o d. sygn. V K 651/14 k. 14-15), M. K. (k.152), częściowo A. J. (k.152 verte), ustnej opinii biegłej A. Z. (2) (k.150 verte-152) oraz częściowo na podstawie wyjaśnień oskarżonego G. J. (1) (k.13-14, k.116 verte-118, z akt o d. sygn. V K 651/14 k. 21-22 i k. 66-67)

G. J. (1) zarzucono popełnienie przestępstwa z art. 244 kk oraz przestępstwa z art. 178a § 1 i 4 kk.

Oskarżony G. J. (1) na etapie postępowania przygotowawczego przyznał się do popełnienia czynu z art. 244 kk i skorzystał wówczas z prawa do odmowy składania wyjaśnień (k.13-14). Na etapie postępowania przygotowawczego o czyn z art. 178a § 1 i 4 kk oskarżony nie przyznał się do jego popełnienia, wyjaśnił wówczas jedynie, że nie zażywał narkotyków, mógł być pod wpływem jakiegoś środka odurzającego, ale narkotyki zażywał ostatnio może na początku czerwca 2014 r. Podczas kolejnego przesłuchania wyjaśnił, że w dniu kierowania pojazdem nie zażywał narkotyków. Mogło się zdarzyć, że narkotyki zażywał wcześniej w czasie kilku dni poprzedzających zdarzenie, ale na pewno nie był pod wpływem narkotyków, ani alkoholu. Dodał, że nie ma prawa jazdy – zostało zatrzymane w maju 2011 r. Podniósł, że nie złamał żadnego sądowego zakazu, ponieważ jego zakaz kierowania wszelkimi pojazdami mechanicznymi już dawno się skończył (z akt o d. sygn. (...) k. 21-22, k.66-67).

Na rozprawie przed Sądem oskarżony G. J. (1) nie przyznał się do popełnienia żadnego z zarzuconych mu czynów.

Oskarżony wyjaśnił przed Sądem, że jego zdaniem zakaz sądowy już minął i można sprowadzić akta odnośnie tego zakazu sądowego. Według jego obliczeń zakaz minął mu dużo wcześniej. Dodał, że nie był pod wpływem środków odurzających, nie zażywał żadnych narkotyków. Odpowiadając na pytania oskarżony wyjaśnił, że dostawał pisma, żeby zdać prawo jazdy, po otrzymaniu wyroku. On prawa jazdy nie miał, miał zgubiony już blankiet i po wysłaniu pisma do urzędu zakaz liczył się od momentu zdania prawa jazdy do urzędu. Wyjaśnił, że on ani prawa jazdy nie zdał, ani nie informował sądu i urzędu, że nie posiada blankietu. Z tego co pamiętał, było to w 2010 r. bądź 2011 r., kiedy sprawa była w toku. W 2011 r. jakoś kwiecień-maj poinformował urząd, że nie posiada blankietu, że nie zwróci, zgubił. Wyrok, w którym orzeczono zakaz prowadzenia pojazdów był w 2010 r. Nie został skazany w 2012 r. za jazdę w stanie nietrzeźwości. Nie zażywał żadnych środków. Wyjaśnił, że 1-2 dni wcześniej był na jakiejś tam imprezie przed zatrzymaniem i mogło dojść, że coś tam wziął. Nie wie co. Świadomie nic nie brał. Z tego co wie, ktoś dosypał czegoś. Po zatrzymaniu rozmawiał na ten temat z kolegą A. J., że mogło coś być dosypane na imprezie dwa dni przed zatrzymaniem go przez Policję. To była impreza domowa u kolegi M. B.. Oskarżony nie wie, kto miał mu

czego dosypać i dlaczego. Podał, że nie zażywa narkotyków, nigdy nie zażywał. Kiedyś zdarzało się, że zapalił trawkę, marihuanę. Dosyć dawno temu, może 5 lat temu, może dłużej. Nie palił często. Zapalił może 1-2 razy. Po zatrzymaniu rozmawiał z kolegami, tymi wskazanymi, ogólnie na ten temat, czy mogło coś takiego być. Powiedzieli, że byli tam osoby, które mogły zrobić żart. Oskarżony oświadczył, że kwestionuje opinię, która jest w aktach sprawy, bo nie był pod wpływem. Dodatkowo oskarżony wskazał adresy wspomnianych kolegów. Wyjaśnił, że to jego sąsiedzi. Wyjaśnił, że impreza była w jego bloku. Na imprezie było sporo ludzi: 10-15 osób. Większości osób nie znał. Nie widział, czy na imprezie ktoś zażywał narkotyki. Impreza była 2-3 dni przed zatrzymaniem. Po imprezie udał się do domu. Na imprezie wypił trochę alkoholu. Po imprezie czuł się w miarę normalnie. Nie czuł, żeby coś z nim się działo. Powodem zatrzymania przez Policję była kontrola drogową. Rutynowa, tak mu się wydaje. Dodał, że raz był skazany za jazdę w stanie nietrzeźwości. Wydaje mu się, że był to rok 2010 r., bądź 2011 r. Raczej 2010 r. W ogóle nie uczestniczył w rozprawie, bo byłem tymczasowo aresztowany. Nie został doprowadzony. Był aresztowany od stycznia 2011 r. do grudnia 2011 r. Dodał, że może się mylić, aresztowany był w 2012 r. od stycznia do grudnia, od 30 bądź 31 stycznia 2012 r. Nie był powiadomiony o rozprawie 3 stycznia 2012 r. Nie wiedział nic o rozprawie. Podczas aresztowania, w areszcie śledczym, dowiedział się o wyroku Sądu Rejonowego (...)z 3 stycznia 2012 r. Dostał pismo z Urzędu (...), żeby zdał blankiet prawa jazdy. Odpisał, że nie posiada, że zgubił. Zrozumiał z pisma z urzędu, że prawo jazdy jest odebrane na 2 lata. Nie zwracał się o odpis wyroku. Nie składał apelacji od wyroku. Wydawało mu się, że zakaz jest od początku roku 2012 r., na dwa lata, czyli do początku roku 2014 r. Wyrok prawomocny chyba jest po dwóch tygodniach od rozprawy. Urząd przysłał, że od momentu zdania bankietu wyrok się liczy bądź wyjaśnienia, co dzieje się z prawem jazdy. Był pozbawiony wolności do 24 grudnia 2012 r., nie do sierpnia. Nieprzerwanie był pozbawiony wolności od stycznia 2012 r. Nie otrzymał zawiadomienia o wykonaniu środka karnego. Adres przy ul. (...)cały czas był aktualny. Wyjaśnił nadto, że nie złożył wniosku o wyrobienie nowego prawa jazdy. Nie informował urzędu o zgubieniu prawa jazdy. Wydaje mu się, że już w 2011 r. pod koniec roku nie miał prawa jazdy. To już było drugie prawo jazdy. Pierwsze też zgubił. Miał udać się wyrobić. Po odczytaniu wyjaśnień z postępowania przygotowawczego o czyn z art. 244 kk oświadczył, że widzi sprzeczność. Wyjaśnił, że wszystko sobie przeanalizował i wydaje mu się, że zakaz prowadzenia pojazdów minął. Dopiero po opuszczeniu Komendy przemyślał, że jednak zakaz powinien minąć wcześniej. W ogóle miał świadomość, że obowiązywał go zakaz prowadzenia pojazdów. Dodatkowo po odczytaniu wyjaśnień z postępowania przygotowawczego o czyn z art. 178a § 1 i 4 kk wyjaśnił, że widzi sprzeczność. Nie kierował pod wpływem środków odurzających. Nie wie, dlaczego wtedy się przyznał. Podniósł, że pan policjant na Komendzie poradził mu, żeby tak zeznał, że zażywał środki jakiś czas wcześniej. Nie wie, dlaczego tak mu powiedział. Wyjaśnił, że nie zażywał narkotyków w czerwcu 2014 r. Dodał, że po badaniu wyszło, że jest pod wpływem narkotyków. Wiedział, że po badaniach wyszło, że jest pod wpływem narkotyków i tak zeznał. Badania były w dzień zatrzymania. Przed przesłuchaniem poznał wyniki. Wyjaśnił, że po zatrzymaniu rozmawiał z kolegami i z ich rozmowy wynikało, że mogło coś być, że mogły być jakieś narkotyki na imprezie. Na pewno nie zażywał narkotyków, bo nie miał takiej sytuacji. Narzeczona mu nie dosypała. Jedyna sytuacja, to był na imprezie wcześniej 3-4 dni. Jedynie tam mogło dojść, że ktoś mu dosypał. Tak wyjaśnił, że zażywał narkotyki. Po opuszczeniu Komendy rozmawiał z kolegami, dlatego zeznał, że mógł zażywać narkotyki. Tuż po pierwszym przesłuchaniu rozmawiał z kolegami. Oni powiedzieli, że mogły być na imprezie jakieś narkotyki. Nie wie, dlaczego nie powiedział o tym przesłuchującemu. Mówiąc, że prawo jazdy zostało zatrzymane w maju 2011 r. miał na myśli, że zostały mu zabrane uprawnienia. Sąd zabrał mu uprawnienia, ten co go skazywał za jazdę pod wpływem alkoholu. Nie wie, dlaczego zeznał, że w maju 2011 r. Dodał, że nie ma problemów z pamięcią (k.116 verte-118).

Sąd zważył, co następuje:

Wyjaśnienia oskarżonego G. J. (1)jedynie częściowo zasługują na wiarę. Sąd dał wiarę jedynie tym wyjaśnieniom oskarżonego, w których potwierdził swoje zatrzymanie, nadto tym, w których wskazał na jego świadomość orzeczenia zakazu prowadzenia pojazdów. Powyższe znajduje potwierdzenie w protokołach zatrzymania oskarżonego oraz w protokole rozprawy przed Sądem Rejonowym (...)

Sąd nie zaakceptował jednak argumentacji oskarżonego odnośnie okresu obowiązywania zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych, która zdaniem Sądu zmierzała do wykazania nieświadomości po stronie

oskarżonego obowiązywania w dniu 6 kwietnia 2014 r. zakazu prowadzenia pojazdów. Nie budzi wątpliwości, że oskarżony został prawomocnie skazany wyrokiem Sądu Rejonowego (...)z dnia 3 stycznia 2012 r. za czyn z art. 178a § 1 kk (wbrew wyjaśnieniom oskarżonego, jakoby nie był karany w 2012 r.). W wyroku tym orzeczono środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 2 lat, nadto zobowiązano oskarżonego do zwrotu dokumentu uprawniającego do prowadzenia pojazdów. Oskarżony był obecny podczas rozprawy, w tym podczas ogłoszenia wyroku, o czym świadczą zapisy w protokole rozprawy (k. 202-202a). Nieprawdziwe zatem są wyjaśnienia oskarżonego, że w rozprawie nie uczestniczył, że był wówczas pozbawiony wolności i nie został doprowadzony. Powyższe nie znajduje zresztą potwierdzenia w informacji CZSW o okresach pozbawienia wolności oskarżonego. Oskarżony miał zatem świadomość orzeczonego zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych i świadomość zwrotu dokumentu uprawniającego do kierowania pojazdami. W czasie pozbawienia wolności oskarżony w dniu 30 kwietnia 2012 r. złożył pisemne oświadczenie o zgubieniu prawa jazdy (co sam oskarżony przyznał, nadto k. 203). Zważyć też należy, że oskarżony sam wskazał, iż wiedział, że zakaz liczył się od momentu zdania prawa jazdy do urzędu. Skoro oskarżony nie mógł zdać prawa jazdy, bo je zgubił (co pisemnie oświadczył), to datą, od której miał się liczyć bieg zakazu była data jego oświadczenia o zgubieniu prawa jazdy. W opinii Sądu nawet gdyby oskarżony nie wiedział, że zakaz i tak nie biegnie w czasie pozbawienia wolności, to skoro sam złożył pisemne oświadczenie o zgubieniu prawa jazdy w dniu 30 kwietnia 2012 r., to zakaz ten obowiązywałby do 30 kwietnia 2014 r. Czyn będący przedmiotem postępowania z art. 244 kk oskarżony popełnił jednak w dniu 6 kwietnia 2014 r. Oskarżony był też pozbawiony wolności w okresie od dnia 3 lutego 2012 r. do dnia 21 grudnia 2012 r. (k.155-157), tak więc dwuletni zakaz zaczął bieg dopiero od dnia 22 grudnia 2012 r.

Zważyć dodatkowo należy, że w czasie podjętej interwencji wobec oskarżonego w dniu 6 kwietnia 2014 r. ten nie chciał okazać dokumentów, oświadczając funkcjonariuszom, że ich nie posiada. Powyższe nie było zgodne z prawdą, oskarżony bowiem dokumenty miał i funkcjonariusz je ujawnił (dodatkowo nałożył na oskarżonego mandat za wykroczenie z art. 65 § 2 kw). Powyższe zdaniem Sądu również świadczy o tym, że oskarżony miał świadomość obowiązującego zakazu prowadzenia pojazdów i grożących konsekwencji (zwłaszcza biorąc pod uwagę jego wcześniejszą karalność z art. 244 kk), dlaczego bowiem nie chciał ujawnić swojej tożsamości?

Odnośnie drugiego zarzutu Sąd nie dał wiary wyjaśnieniom oskarżonego, jakoby nie znajdował się w dniu 23 czerwca 2014 r. pod wpływem środków odurzających. Przeczą temu wyniki badania moczu i krwi oskarżonego, nadto wnioski z opinii biegłej toksykolog. Zważyć przy tym należy, że oskarżony sam przyznał, że zażywał narkotyki, ale mógł to czynić na początku czerwca, z kolei innym razem wyjaśniał, że kilka dni przed zatrzymaniem. Już zatem w samych wyjaśnieniach oskarżonego pojawiają się sprzeczności. Za niewiarygodne Sąd uznał również wyjaśnienia oskarżonego, jakoby miał znajdować się pod wpływem amfetaminy w wyniku dosypania przez kogoś, podczas imprezy w mieszkaniu kolegi, bez wiedzy i świadomości oskarżonego. Powyższe nie znalazło potwierdzenia w zeznaniach zawnioskowanego przez oskarżonego kolegi – świadka A. J.. Wyjaśnienia oskarżonego i zeznania świadka są sprzeczne, a oskarżony sprzeczności tych po przesłuchaniu świadka nie wyjaśnił. Zważyć przy tym należy, że o rzekomym dosypaniu czegoś oskarżony miał się dowiedzieć kilka dni po zatrzymaniu podczas rozmowy z kolegami, po pierwszym przesłuchaniu. Nie budzi jednak wątpliwości, że oskarżony był przesłuchiwany w tej sprawie drugi raz w postępowaniu przygotowawczym i to trzy miesiące po pierwszym przesłuchaniu, nie korzystał wówczas z prawa do odmowy składania wyjaśnień, miał zatem możliwość podzielenia się z przesłuchującym swoimi podejrzeniami, czego jednak nie uczynił (k.66-67 akt o d. sygn. (...)).

W opinii Sądu, zważywszy na wynik stężenia amfetaminy w organizmie oskarżonego, w świetle opinii biegłej toksykolog oskarżony nie mógł jej zażyć na początku czerwca, jak wyjaśniał. Wprawdzie z opinii biegłej wynika, że nie można precyzyjnie określić czasu, w jaki oskarżony zażył wskazaną substancję, jednak osiągnięte stężenie nie było niskie (i to 7 godzin po zatrzymaniu), biegła przy tym przyjęła korzystne dla oskarżonego warianty metabolizmu substancji.

W opinii Sądu, w świetle materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie, sprzeczności w wyjaśnieniach samego oskarżonego, sprzeczności relacji oskarżonego z relacją świadka A. J., wyjaśnienia oskarżonego, którym Sąd wiary nie dał, należy oceniać li tylko jako przyjętą przez niego linię obrony, zmierzającą do uniknięcia odpowiedzialności karnej.

Sąd dał wiarę zeznaniom świadków: Ł. S. i S. S. (2). Świadkowie ci dokonali zatrzymania oskarżonego, a ich zeznania odzwierciedlają przyczyny zatrzymania pojazdu oskarżonego do kontroli, przebieg obu interwencji i ich ustalenia. Zeznania świadków są logiczne, konsekwentne, korespondują z pozostałym materiałem dowodowym i tym samym brak podstaw do ich kwestionowania.

Sąd dał również wiarę zeznaniom świadka M. K. – funkcjonariusza Policji, który prowadził w postępowaniu przygotowawczym o czyn z art. 178a § 1 i 4 kk przesłuchanie oskarżonego. Dowód z przesłuchania w/w świadka Sąd dopuścił z urzędu wobec treści wyjaśnień oskarżonego na rozprawie, w których podnosił on, że przyznał się wcześniej do popełnienia czynu, bo tak radził mu przesłuchujący policjant. Świadek M. K. nie potwierdził powyższego. Jakkolwiek świadek nie pamiętał sprawy oskarżonego (co znajduje usprawiedliwienie w upływie czasu od zdarzenia, w charakterze sprawy i w charakterze pracy świadka, który podobnych czynności przeprowadza wiele), tak kategorycznie zaprzeczył, aby sugerował osobie przesłuchiwanej treść wyjaśnień. Świadek przy tym podniósł, że sugerowanie nie ma dla niego żadnego znaczenia. W opinii Sądu brak jest podstaw do kwestionowania prawdziwości zeznań świadka. Zeznania jego są jasne i logiczne. Świadek jest dla oskarżonego osobą obcą, przesłuchując go wykonywał swoje zwykłe obowiązki służbowe i nie miał żadnych powodów ku temu, aby nakłaniać oskarżonego do składania takich, czy innych wyjaśnień.

Odnosnie zeznań świadka A. J., którego Sąd przesłuchał na wniosek oskarżonego, nie można w sposób pewny stwierdzić, że jego zeznania polegają na prawdzie, albowiem nie znajdują one potwierdzenia w materiale dowodowym zebrany w sprawie, w tym częściowo w wyjaśnieniach samego oskarżonego. Jak już wskazano wyżej, oskarżony przed Sądem podejmował próbę zdjęcia z siebie odpowiedzialności za czyn z art. 178a § 1 i 4 kk poprzez wykazanie nieświadomości znajdowania się pod wpływem środka odurzającego. Wersję tę miał potwierdzić świadek A. J.. Świadek jednak wersji oskarżonego nie potwierdził, co więcej – zeznania świadka różnią się od wyjaśnień oskarżonego (poza zeznaniem, że po zatrzymaniu oskarżonego przez Policję rozmawiali ze sobą). Oskarżony wyjaśnił, że impreza, podczas której ktoś miał mu czegoś dosypać odbywała się w mieszkaniu M. B. przy ul. (...) w W., z kolei świadek A. J. zeznał, że przed zatrzymaniem oskarżonego byli „gdzieś w jakimś w pubie” na (...), jakieś dwa dni przed zatrzymaniem i tylko na tej imprezie. Dodatkowo świadek A. J. zeznał, że nie zna M. B. (z wyjaśnień oskarżonego wynika, że M. B. miał mieszkać przy ul. (...), a świadek A. J. przy ul. (...)).

Zeznania świadka A. J. tylko utwierdziły Sąd w przekonaniu, że wyjaśnienia składane przez oskarżonego G. J. (1) na rozprawie stanowiły wyłącznie przyjętą przez niego linię obrony.

Sąd nie znalazł podstaw do kwestionowania opinii biegłej specjalisty toksykologa A. Z. (2). W opinii pisemnej wydanej dla potrzeb postępowania w postępowaniu przygotowawczym biegła wskazała, że oskarżony G. J. (1)w czasie prowadzenia samochodu (w dniu 23 czerwca 2014 r.) znajdował się pod wpływem środka odurzającego w postaci amfetaminy w rozumieniu art. 178a § 1 kk (k.40-45 z akt o d. sygn. (...)). Biegła wskazała, że typowe stężenia amfetaminy dla osób znajdujących się pod jej wpływem wynoszą od 50 mg/ml do kilkuset ng/ml (oskarżony osiągnął stężenie 144,72 ng/ml). Opinię pisemną i wnioski w niej zawarte biegła podtrzymała na rozprawie. Biegła na rozprawie w sposób bardzo wnikliwy, szczegółowy wskazała na różnice pomiędzy stanem po użyciu środka odurzającego, a stanem pod wpływem takiego środka. Biegła wyjaśniła również niespójność pojęciową pomiędzy środkiem odurzającym, a substancją psychotropową, do której zalicza się amfetaminę (przepisy ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii). Biegła wskazała, że nie jest możliwe precyzyjne określenie czasu, w którym oskarżony zażył amfetaminę. Wskazała jednak, że krew została pobrana od oskarżonego po upływie 7 godzin od jego zatrzymania (co znajduje potwierdzenie w protokole pobrania krwi i protokole zatrzymania osoby), co świadczy o tym, że w momencie zatrzymania oskarżonego stężenie amfetaminy w jego organizmie musiało być jeszcze wyższe. Biegła przyjęła przy tym korzystny dla oskarżonego wariant metabolizmu tej substancji. Biegła nie miała również żadnych

wątpliwości, że wykazane badaniem stężenie amfetaminy w organizmie oskarżonego oddziaływało na jego sprawność psychomotoryczną

W opinii Sądu opinia złożona przez biegłą toksykolog jest zrozumiała, logiczna, zgodna z doświadczeniem życiowym i wskazaniami wiedzy. Wnioski zawarte w opinii nie budzą żadnych wątpliwości. W tym stanie rzeczy Sąd nie znalazł żadnych podstaw, aby opinię tę zakwestionować.

Z uwagi na pojawienie się w czasie postępowania sądowego uzasadnionych wątpliwości co do stanu psychicznego oskarżonego G. J. (1) – w związku z jego wyjaśnieniami odnośnie zażywania środków odurzających, Sąd dopuścił dowód z opinii dwóch biegłych lekarzy psychiatrów. Powołani w sprawie biegli nie stwierdzili u oskarżonego choroby psychicznej, ani objawów upośledzenia umysłowego – rozpoznali zaburzenia osobowości.

Biegli lekarze psychiatrzy stwierdzili, że poczytalność oskarżonego zarówno w czasie czynów, jak i w czasie postępowania karnego nie budzi wątpliwości, nadto stwierdzili, że oskarżony może brać udział w postępowaniu karnym (k.140-142).

W opinii Sądu opinia złożona przez biegłych jest zrozumiała, logiczna, zgodna ze wskazaniami wiedzy. Wnioski zawarte w opinii nie budzą wątpliwości i w tym stanie rzeczy Sąd nie znalazł żadnych podstaw, aby i tę opinię zakwestionować.

Nie budzi żadnych wątpliwości Sądu, iż oskarżony G. J. (1) w dniu 6 kwietnia 2014 r. kierował samochodem osobowym marki R. (...) o nr rej. (...). Nie budzi też wątpliwości, iż prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego (...) w W.z dnia 3 stycznia 2012 r. (sygn. akt (...)) oskarżony G. J. (1) został skazany za przestępstwo z art. 178a § 1 kk na karę 10 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 4 lat próby, orzeczono jednocześnie wobec oskarżonego – na podstawie art. 42 § 2 kk – obligatoryjny środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 2 lat. W wyroku Sąd zobowiązał oskarżonego do zwrotu dokumentu uprawniającego do prowadzenia pojazdów. Wyrok ten uprawomocnił się z dniem 11 stycznia 2012 r. Co do zasady – zgodnie z art. 43 § 2 kk – zakaz prowadzenia pojazdów obowiązuje od daty uprawomocnienia się wyroku. Wskazany przepis stanowi jednak, że okres, na który środek orzeczono nie biegnie w czasie odbywania kary pozbawienia wolności, chociażby orzeczonej za inne przestępstwo. Ponadto zgodnie z art. 43 § 3 kk do chwili wykonania obowiązku zwrotu dokumentu uprawniającego do prowadzenia pojazdów okres, na który orzeczono zakaz nie biegnie. Sąd Rejonowy (...) nałożył na oskarżonego obowiązek zwrotu dokumentu. Oskarżony od dnia 3 lutego 2012 r. do dnia 21 grudnia 2012 r. był pozbawiony wolności (k.155-157), a w dniu 30 kwietnia 2012 r. złożył w Areszcie Śledczym pisemne oświadczenie, że prawo jazdy zgubił (k.203). W tym stanie rzeczy okres, na który orzeczono wobec oskarżonego zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych nie biegł od dnia 3 lutego 2012 r. (początek pozbawienia wolności) do dnia 21 grudnia 2012 r. (zakończenie odbywania kary pozbawienia wolności). Bieg swój zaczynał dopiero od dnia 22 grudnia 2012 r. i obowiązywał oskarżonego do dnia 22 grudnia 2014 r.

Zważyć należy, że oskarżony G. J. (1) miał świadomość orzeczonego wobec niego zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych, co wynika z jego wyjaśnień złożonych przed Sądem, jak również z protokołu rozprawy przed Sądem Rejonowym (...) w sprawie (...). Oskarżony obecny był zarówno na rozprawie, jak i podczas ogłoszenia wyroku (k.202-202a). Apelacji od wyroku nie składał.

W tym miejscu wskazać należy, iż jeżeli na podstawie art. 42 § 2 kk Sąd orzeka zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych, to zakaz taki rozciąga się na pojazdy mechaniczne w ruchu lądowym, wodnym i powietrznym, ma więc charakter wyjątkowo represyjny (oskarżony został wcześniej skazany m.in. za przestępstwo z art. 178a § 1 kk – czyn, który może być popełniony wszędzie tam, gdzie odbywa się ruch pojazdów, tj. drogi publiczne, osiedlowe, tereny budowlane, lotniska itp.). W świetle powyższego oskarżony G. J. (1) prowadząc pojazd mechaniczny w dniu 6 kwietnia 2014 r. na ulicy (...) w W. nie zastosował się do obowiązującego go wówczas zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych. Tym samym jego zachowanie w dniu 6 kwietnia 2014 r. wyczerpało znamiona przestępstwa z art. 244 kk.

Oskarżony G. J. (1) ponadto swoim zachowaniem w dniu 23 czerwca 2014 r. wyczerpał znamiona przestępstwa, o którym stanowi przepis art. 178a § 1 i 4 kk. Nie budzi bowiem wątpliwości, iż w tym dniu, znajdując się pod wpływem środka odurzającego w postaci amfetaminy prowadził w ruchu lądowym samochód. Dodatkowo obowiązywał go wówczas zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych orzeczony w związku ze skazaniem za przestępstwo z art. 178a § 1 kk.

Zachowanie oskarżonego G. J. (1) i w dniu 6 kwietnia 2014 r., i w dniu 23 czerwca 2014 r. należy uznać za wysoce naganne.

Przepis art. 178 a § 1 kk został dodany do kodeksu karnego przez art. 1 pkt. 7 ustawy z dnia 14 kwietnia 2000 r. (Dz. U. Nr 48, poz. 548), co poprzez zwiększony element represyjności wobec sprawców przestępstw przeciwko bezpieczeństwu w komunikacji, którzy prowadzą pojazd mechaniczny w stanie nietrzeźwości, ma na celu zwiększenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym i przeciwdziałanie niejednokrotnie tragicznym skutkom. W tym miejscu wskazać należy, iż ustawą z dnia 12 lutego 2010 r. do przepisu art. 178 a kk został dodany § 4 – zmiana weszła w życie 1 lipca 2010 r. zgodnie z jego brzmieniem „jeżeli sprawca czynu określonego w § 1 był wcześniej prawomocnie skazany za prowadzenie pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości lub pod wpływem środka odurzającego albo za przestępstwo określone w art. 173, 174, 177 lub art. 355 § 2 popełnione w stanie nietrzeźwości lub pod wpływem środka odurzającego albo dopuścił się czynu określonego w § 1 w okresie obowiązywania zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych orzeczonego w związku ze skazaniem za przestępstwo, podlega karze pozbawienia wolności od 3 miesięcy do lat 5”.

Nie budzi wątpliwości, że oskarżony G. J. (1) był przed popełnieniem czynów będących przedmiotem niniejszego postępowania prawomocnie karany za przestępstwo przeciwko bezpieczeństwu w komunikacji (z art. 178a § 1 kk), nadto trzykrotnie karany z art. 244 kk !!! Trudno nie oprzeć się stwierdzeniu, że zachowanie oskarżonego na drogach jako kierowcy budzi poważne zastrzeżenia.

Wina oskarżonego G. J. (1) nie budzi żadnych wątpliwości. Wymierzając oskarżonemu kary jednostkowe i karę łączną za popełnione przez niego czyny Sąd kierował się dyrektywami wymiaru kary określonymi w przepisie art. 53 kk i wziął pod uwagę wcześniejsze postępowanie oskarżonego, wielokrotną karalność, w tym za czyn z art. 178a § 1 kk i trzykrotnie za czyny z art. 244 kk.

Nie uszło uwadze Sądu, że czyny będące przedmiotem niniejszego postępowania oskarżony popełnił w okresach próby – ośmiokrotnie (!!!) Sądy orzekały wobec oskarżonego kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem ich wykonania. Zważyć przy tym należy, że ostatecznie prawomocne skazanie oskarżonego miało miejsce w dniu 29 stycznia 2014 r. – z datą prawomocności z dniem 6 lutego 2014 r. (wyrok Sądu Rejonowego (...)sygn. (...)) – przy przyjęciu 5-letniego okresu próby. Minęły zaledwie dwa miesiące próby, a oskarżony ponownie popełnił przestępstwo (w dniu 6 kwietnia 2014 r.), a kolejne w dniu 23 czerwca 2014 r. (mając przy tym świadomość toczącego się postępowania karnego przygotowawczego o czyn z art. 244 kk).

Zważyć też należy na wcześniejszą karalność oskarżonego za czyny z art. 244 kk. Pierwszy raz oskarżony został skazany za czyn z art. 244 kk wyrokiem Sądu Rejonowego (...)z dnia 4 grudnia 2013 r. (sygn. (...)). Czyn ten popełnił w dniu 7 lipca 2013 r. (k.83). Kolejny raz został skazany za czyn z art. 244 kk wyrokiem Sądu Rejonowego (...)z dnia 11 grudnia 2013 r. (sygn. (...)). Czyn ten popełnił w dniu 3 czerwca 2013 r. (k.77). Kolejny raz został skazany wyrokiem Sądu Rejonowego (...)z dnia 24 stycznia 2014 r. (sygn. (...)) za dwa czyny z art. 244 kk, popełnione w dniu 20 lipca 2013 r. i 27 lipca 2013 r. (k. 86-87).

Analiza dat czynów z art. 244 kk popełnianych przez oskarżonego wskazuje, że oskarżony G. J. (1) nie respektuje ani orzeczonego przez Sąd środka karnego w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych, ani orzeczeń Sądów. Świadomy konsekwencji popełnia tożsame czyny. Powyższe daje obraz oskarżonego oraz jego stosunku do obowiązujących norm prawnych i nie może pozostawać bez wpływu na wymiar kary w sprawie niniejszej.

Uprzednia wielokrotna karalność oskarżonego, w tym za tożsame czyny, brak wyciągnięcia konsekwencji z wcześniejszego postępowania, jego postawa i właściwości osobiste umacniają przekonanie, iż nie można przyjąć co do niego pozytywnej prognozy kryminologicznej. Oskarżony nie skorzystał z dawanych mu wielokrotnie przez Sądy szans i wracał na drogę przestępstwa. Powyższe należy do okoliczności obciążających oskarżonego.

Mając na uwadze całokształt okoliczności sprawy, nie znajdując okoliczności łagodzących, Sąd uznając oskarżonego G. J. (1) za winnego popełnienia zarzuconych mu czynów skazał go: za czyn z art. 244 kk na karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności, a za czyn z art. 178a § 1 i 4 kk na karę 2 lat pozbawienia wolności. Orzeczone kary jednostkowe w opinii Sądu są adekwatne do stopnia zawinienia oskarżonego i do stopnia społecznej szkodliwości czynów, który to stopień jest bardzo wysoki. Oprócz uprzedniej wielokrotnej karalności oskarżonego, wymierzając kary Sąd wziął pod uwagę nagminność tego rodzaju przestępstw na terenie (...), województwa (...), jak też na terenie całego kraju. Sąd zobligowany do wymierzenia kary łącznej ukształtował ją na 3 lata pozbawienia wolności. Zważyć należy, że pomiędzy popełnionymi przez G. J. (1) przestępstwami będącymi przedmiotem niniejszego postępowania zachodzi bliski związek czasowy. Przestępstwa te, jakkolwiek nie należą do podobnych do siebie w rozumieniu art. 115 § 3 kk, tak zachodzi między nimi związek. Mając na uwadze powyższe, łącząc jednostkowe kary pozbawienia wolności, Sąd zastosował zasadę asperacji.

W sprawie oskarżonego G. J. (1) Sąd nie znalazł podstaw do wymierzenia kary poniżej orzeczonej w wyroku, nadto nie znalazł podstaw do wymierzenia kary z warunkowym zawieszeniem jej wykonania. Jak pokazuje dotychczasowa karalność oskarżonego, orzekane względem niego kary z warunkowym zawieszeniem ich wykonania nie osiągnęły swoich celów.

W tym miejscu należy zauważyć, iż rozstrzygnięcie o zastosowaniu bądź niezastosowaniu warunkowego zawieszenia wykonania orzeczonej kary musi znajdować uzasadnienie jedynie w pozytywnej lub negatywnej prognozie kryminologicznej (Wyrok Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 12 czerwca 2002 r. sygn. II AKa 182/02, OSA 2002/11/77). W świetle powyższego to dotychczasowa postawa i sposób życia muszą wskazywać, iż mimo niewykonania orzeczonej kary zostaną osiągnięte jej cele, w szczególności to, iż sprawca nie powróci ponownie na drogę przestępstwa. Taka pozytywna prognoza co do osoby oskarżonego G. J. (1) w opinii Sądu nie istnieje.

W opinii wyrokującego w sprawie Sądu nie może być żadnego przyzwolenia na prowadzenie pojazdów po drogach publicznych pod wpływem środków odurzających. Takie zachowanie stanowi poważne zagrożenie nie tylko dla samego sprawcy, ale też i to przede wszystkim dla innych uczestników ruchu.

Uznanie oskarżonego za winnego popełnienia zarzuconych mu czynów i wymierzenie mu bezwzględnej kary pozbawienia wolności jest konsekwencją przestępczego zachowania się. Ma stanowić dla oskarżonego realną, odczuwalną dolegliwość i przestrogę na przyszłość. Kara ma bowiem wychować sprawcę i przeciwdziałać popełnianiu przez niego w przyszłości czynów karalnych, a ponadto docierać do świadomości społecznej i tym samym przeciwdziałać popełnianiu tego rodzaju czynów przez obywateli. Wobec nagminności tego rodzaju przestępstw w skali całego kraju uwzględnia prewencję ogólną. Ma skłonić oskarżonego do zmiany postępowania i przestrzegania porządku prawnego, a ponadto ma na celu kształtowanie świadomości prawnej społeczeństwa.

Na mocy art. 63 § 1 kk Sąd zaliczył oskarżonemu na poczet wymierzonej kary okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie, tj. czas zatrzymania.

Na mocy art. 42 § 2 kk w zw. z art. 43 § 1 kk Sąd obligatoryjnie orzekł wobec oskarżonego środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 8 lat. W opinii wyrokującego w przedmiotowej sprawie Sądu tak przyjęty okres obowiązywania zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych również spełni swój wychowawczy cel w stosunku do oskarżonego. W świetle okoliczności sprawy i właściwości sprawcy Sąd nie znalazł żadnych podstaw ku temu, aby orzec środek karny w postaci zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych na krótszy okres.

Na mocy art. 43 § 3 kk Sąd zobowiązał oskarżonego do zwrotu dokumentu uprawniającego do prowadzenia pojazdów – w przypadku jego posiadania.

Dodatkowo, na mocy art. 50 kk Sąd orzekł podanie wyroku do publicznej wiadomości, a to z uwagi na charakter czynów popełnionych przez oskarżonego i nagminność takich czynów w skali całego kraju. Podanie wyroku do publicznej wiadomości ma nie tylko stanowić dolegliwość dla oskarżonego, ale również spełniać funkcję zapobiegawczą i przestrozę dla potencjalnych sprawców podobnych przestępstw.

O kosztach nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu przez obrońcę ustanowionego z urzędu Sąd orzekł na mocy § 19 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz.U. z dnia 3 października 2002 r.), wskazując iż zasądzone wynagrodzenie winno zostać powiększone o należną stawkę podatku od towarów i usług (zgodnie z Rozporządzeniem Ministra Sprawiedliwości z dnia 27 października 2005 r. zmieniającego Rozporządzenie wskazane wyżej).

O kosztach sądowych Sąd orzekł na mocy art. 626 § 1 kpk, art. 627 kpk i obciążył oskarżonego kosztami w części – w postaci opłaty w kwocie 400 zł. W opinii Sądu oskarżony będzie w stanie tak ustalone koszty uiścić – zważywszy na ich wysokość i jego obiektywne możliwości zarobkowe (jest młody, zdrowy, zdolny do podjęcia pracy zarobkowej). Koszty sądowe zawsze generuje osoba, która popełnia czyn zabroniony i jeśli ma tylko obiektywne możliwości do ich poniesienia, nie ma potrzeby przerzucania ich na Skarb Państwa.